

[Erhard Jakobsen]

hed frem, før man overhovedet begyndte at lave nogen som helst lovgivning.

CD har aldrig talt om at stjæle pensionskassernes penge. Vi har godt vidst, at det var ikke det, det drejede sig om. Det, vi har talt om, er at stjæle dispositionsretten fra dem, der lovligt har den i dag, sådan at de, der i pensionskasser og pengeinstitutter skal disponere på kundernes vegne, ikke længere skal skele til kundernes interesse, men skal skele til statens interesse. Det er dér, det principielle ligger, og det var det, vi sagde nej til. I disse institutioner har de ledende folk kun én interesse, de skal varetage, og det er kundernes. Sådan må det være. Det er en bærepille i hele det økonomiske system, vort samfund kører efter. Det er dér, vi har protesteret, og det er dér, vi stadig væk vil protestere. Vi vil ikke være med til at tvinge nogen institutioner til at disponere anderledes med de midler, andre har givet dem, og som de skal passe på, end de selv skønner er i de pågældendes interesse. Det er her, der er problemer, og det er her, man må regne med hård og ubønhørlig modstand.

Der har været talt meget om planer – alt for meget, men det er jo ikke noget nyt. I årevis har det jo væltet ind over os med planer, der kunne løse landets problemer på næsten ingen tid. Vi har hele tiden sagt, at vi giver ikke en døjt for disse planer. Vi er i al beskedenhed kommet med noget, der ikke lød af noget, var ganske lidt, men som tilfældigvis er det samme, som erhvervsorganisationerne siger. Allerede i 1974 pegede vi på, at man kunne skaffe 8.000–10.000 bygningshåndværkere beskæftigelse ved at give – dengang sagde vi alene parcelhusejere, siden har vi udvidet det til også at være lejerne – fradragsret for et beløb på 10.000–15.000 kr., når folk med dokumentation kan vise, at deres lejligheder og deres boliger er blevet forbedret. Vi har nu fremsat forslaget, og vi håber, at det ikke bare bliver afvist. Jeg ved godt, socialdemokraterne er vældigt i kattepine dér. For man kommer i svare ideologiske overvejelser. På den ene side vil man gerne gavne de arbejdsløse, men det er alligevel ikke så vigtigt som det at komme til at forhindre, at der er nogle mennesker, der får større skattefradrag end andre. Det er næsten ikke til at bære rent ideologisk. Dér kommer man altså til at vælge, om det at snyde nogle mennesker for en skattelettelse er vigtigere

end at gavne de arbejdsløse. Det er det valg, man kommer i i den situation, for det er sådan, situationen faktisk ligger.

Man hævder, at vi ikke skulle have øje for, hvad erhvervslivet trænger til. Jo, det har vi. Erhvervslivet trænger til arbejdsro, og jeg kan da kun håbe, at hr. Dohrmann havde ret, når han sagde, at regeringen var træt. Det håber jeg faktisk er rigtigt, for det er det, erhvervslivet trænger til. Erhvervslivet trænger til en rigtig træt regering, der lader erhvervslivet være i fred. Det ville være en vældig gevinst for erhvervslivet, om regeringen kunne være træt i et par år, ikke bare træt i handling, men også træt i munden. Hver gang en minister har været ude i sin socialdemokratiske forening og er blevet skældt ud for, at man ikke er socialistisk nok, så styrter han hen til en avis og siger, at nu skal der altså også gøres noget ved det og det. Så er der ikke ende på alle de ulykker, der skal væltes ud over landet for at forbedre befolkningens vilkår. Det er sådan, det sker hver gang. Der er ingen herinde, der tager det alvorligt. Vi kender ministeren, vi kender hans vælgere, og vi kender de andre vælgere også. Men erhvervslivet tager det desværre alvorligt. Det er det, der gør, at erhvervslivet ikke tør investere, som de ville, så dristigt, som man ville.

Tanker om overskudsdeling – du godeste! På et tidspunkt, hvor man leder efter en mulighed for at dække sit underskud, er det fremtidshåb, man stiller op for folk, at skulle det mod al forventning gå sådan, at I ikke kommer ned med næsen, så kan I i al fald få løfte om, at skulle I komme op over nul, så skal I komme til at dele det, I får af overskud, med de andre. Det er vel nok noget at stille erhvervslivet i udsigt, når det skal animeres til at gå videre.

Med hensyn til byggeriet er det vel nok vældig godt fundet på med Thorkil Kristensen som baggrund at sige: nu skal vi skam til at kigge på rentefradraget. Det skal nok animere folk til at bygge hus og købe hus osv., få gang i alt det dér. Ja men har man da slet ingen fornemmelse? Den tidligere formand ville udnævne mig til leder af meteorologisk institut, fordi jeg kunne føle de vinde, der blæste. Jeg kan i al fald love for, at det ville han aldrig have fundet på at udnævne nogle af sine partifæller til, og det kan jeg også godt forstå. Her kan regeringen altså forstå,